

1969
→ 70

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12

ŠT. 5

FEBRUAR 1970

Izhaja mesečno v Trstu (8 števil) - Izdajatelj Josipina Grbec-Patrizio - Odgovorni urednik Albin Bubnič - Urejuje Lojze Abram - Uredništvo Ul. Timignano 37, 34128 Trst, tel. 55030 - Uprava Strada di Fiume 432, 34140 Trst, tel. 722376 - Tiska tiskarna Graphis, 34133 Trst, Ul. sv. Frančiška 20, tel. 29477 - Posamezna številka 130 lir - Letna naročnina 1000 lir - Naslovno stran opremil Robert Hlavaty

Vsebina

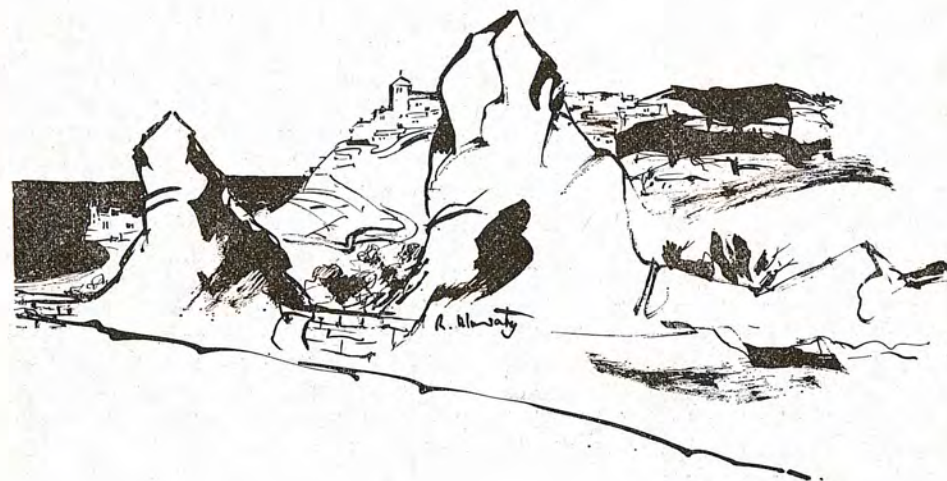
Ksenija Prunk: Pogled s kontovelskih skal	105
Fran Roš: Jok in smeh v Temaniji	106
Danilo Gorinšek: Mojca in ptiček	108
Gustav Strniša: Milan Jereb	109
Lojze Abram: Josip Tavčar	110
Josip Tavčar: Skrite želje	111
Meta Rainer: Naše tete	112
Nikolina Karkovič-Zega: Naš ljubi Perun	113
Ruša Mahkota: Tina	116
Božo Kos: Avguštin in njegova svetilka	117
Vlado Firm: Rakar, Vrabc	118
Ludovika Kalan: Giuseppe Tartini!	120
Miro P.: Redke živali na znamkah	121
Mira Puntar: Pomočnik Lojze	122
Stana Vinšek: Striček Led	123
Ksenija Prunk: Žvrgolin	124
Šolarji pišejo	126
Nagradni natečaj	127
Galebova nagradna uganka	128

Ksenija Prunkova

Ilustr.: Robert Hlavaty

POGLED S KONTOVELSKIH SKAL

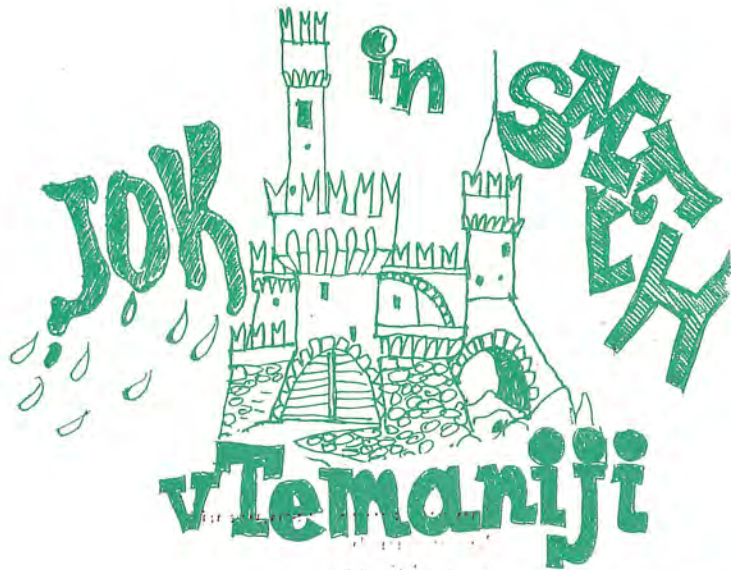
**Sonce, sonce vsepovsod!
Po brežinah
in v globinah,
po skalah,
kraških dolinah,
v našem vrtu
in v ogradi.
In na morja
sinjem prtu
se igra,
v tisoč lučkah
v oknih Trsta
migota.**

Fran Roš

Ilustr.:
Klavdij Palčič

Ronkova nesreča

V revni hišici na robu mesta je še vedno prebivala Vankova mama z mlajšim sinom Ronkom in hčerko Prisko. Že dva meseca je žalovala za starejšim sinom, ki so ji ga carjevi stražarji odvedli v ječo. Poskušala mu je pomagati, a ji niso dovolili prestopiti praga Sivega gradu, kjer so trpeli zaporniki. Prinesla je zanj kruha, sira in sadja, a so stražarji vse to gotovo sami pojedli, tako ravnati so bili vajeni.

Dolgotrajna žalost je mami razjedala srce, nazadnje pa je hudo zbolela in je morala leči. Ronko in Priska sta ji stregla, večkrat pa jih je obiskala mamina sestra Lina iz bližnje vasi in kaj postorila zanje. Otroka sta skrbeli tudi za zajkljo z mladiči. Ti so medtem že močno zrasli, saj so pojedli dosti korenja in detelje. Lahko bi jih prodali za dober denar. A preveč so jih imeli radi, da bi se mogli ločiti od njih. In kaj bi rekel k temu Vanko? Še vedno so upali, da se nekega dne vrne domov.

Neko noč se je mamina bolezen zelo poslabšala. V bolečinah se je premetavala v postelji in vzdihovala, mokera od znoja.

»Skoraj ne morem več dihati«, je tožila. »Ko bi le mogla umreti! Ampak kaj bo potem z vami, otroci? Tudi Vanka bi rada še videla. Morala bom še živeti! Ronko, pojdi k teti Lini, naj pride! Pohiti naj, da mi pomaga, dokler sem še živa!«

Dobri Ronko je hitro ubogal. Ves v skrbeh je stopil na ulico. V glavi so se mu vrtele razburkane misli. Da bi mama umrla? Kaj bo potem z njimi, otroki? Gotovo bo teta priskrbelo kakšno zdravilo, ki bo mami olajšalo težave in jo ohranilo pri življenju.

Vse v tej povesti se je godilo v davnem času, ko je na svetu bilo le malo zdravnikov in še ti niso dosti vedeli. Služili so samo veliki gospodi. Preprosti ljudje so si morali pomagati sami — z rastlinami, s puščanjem krvi, s čarovnimi besedami in

molitvami. Le redkokdo je tedaj dočakal visoko starost.

Ronko je bil prestrašen in žalosten. Mame ne sme izgubiti! Komaj je zadrževal jok, ko je s solznimi očmi hitro stopal po mestni ulici. Skoraj uro hoda je imel do vasi s tetinim domom.

Le malo ljudi je srečal. Potem pa mu je prišel nasproti mlad stražar z mečem ob boku. Ustavil se je pred dečkom, ga zgrabil za roko in zavpil nad njim:

»Jočeš, namesto da bi se veselil! Saj veš, da je jok prepovedan! Sam car hoče, da se vsi njegovi podložniki držijo le na smeh. Včeraj smo to povsod razglasili.«

»Tega nisem slišal. Žalosten pa sem, ker mi je mama tako hudo bolna, da bo morebiti celo umrla.«

»Carjev ukaz ne pozna izjeme. Vse, ki sovražijo vladarja in se ne ravnajo po njegovi volji, moramo poslati v ječo, da se v njej spokorijo. Znano

je, da se zdaj samo tisti nočejo smejati, ki carju in deželi želijo pogubo.«

»Meni se mudi k teti Lini. Moja mama težko čaka na njeno pomoč. Dokler mami ne bo bolje, ne morem biti vesel.«

»Jaz opravljam le svojo dolžnost, takšna je moja služba. Zato pojdeš pri priči z menoj, fant!«

»Prosim, usmilite se me! Izpustite me! Mami moram pomagati, če ne, nam bo umrla!«

»Bolje bo, da me zlepa ubogaš. Pojdiva!«

Ubogi Ronko! Ali bo njegova mama res morala zaman čakati na teto in nanj? Sestra Priska pa je še premajhna, da bi zanjo mogla kaj več storiti. Tako nesrečen je bil zdaj, da bi bil tudi sam najraje umrl.

Stražar je z dečkom prispel na cesto, ki je vodila mimo hiš ob globokem, dovolj širokem potoku. Deček je hitro pomislil: skočil bi v vodo, saj je znal plavati, potem pa bi bežal dalje k teti Lini, da bi ga ta skri-

la. Stražar modra sploh ne zna plavati in ga ne bo mogel zasledovati. To bi bila rešitev!

Še trenutek in že je Ronko pohitel. Do potoka je bilo le nekaj korakov. Z brega se je vanj pognal oblečen, kakor je bil.

Toda tudi stražar je znal plavati. Nemudoma je skočil za fantom. Že sredi vode ga je dosegel, saj je z dolgimi rokami in nogami znal urneje plavati. Prijel ga je za vrat in potegnil nazaj na breg.

»Ne uideš mi«, se je zasmel. »Spet sva skupaj in si bova najprej posušila obleko kar tukaj. Tako mokra ne moreva v Sivi grad. Sicer bi te moral zdaj zvezati. Tukaj v torbi imam močne vrvíce za takšno rabo.

A nočem tega storiti, saj si pravzaprav še otrok. V gradu bom celo zamolčal to, kar si poskušal storiti. Nisem slab človek in smiliš se mi. Opravljam pač le svojo službo. Odpočijva si tukaj na soncu!»

Iz Ronkovega očesa se je utrnila drobna solza in na jok mu je šlo.

»V ječi se boš moral smejeti, če se boš hotel še kdaj vrniti k mami«, mu je svetoval stražar. »Mene posnemaj! Jočem in se smejem vselej o pravem času, kakor to ukaže car«.

Mrak se je že gostil, ko so se jima odprla vrata v mogočni Sivi grad. V njem je že mnogo tednov prebival ubogi Vanko. Ali se bosta brata tukaj kdaj srečala, da bi skupaj zajokala v bridkih mislih na ljubi dom?

(Dalje)

Gustav Strniša

Milan

Jereb

Sonce sijalo je, bil je lep dan,
ko je stopil v moj skromni stan.
Nalahno potrkal je. Doma sem bil sam.
Predstavil se je: »Danes pa k vam
je našel pot nemirni Galeb,
njegov urednik sem, Milan Jereb«.

Krepko stisnil sem mu rokó,
zazrl se v njegovo jasno oko.
Videl sem: kres je v globini gorel,
ogelj domovinske ljubezni plamtel.
Nad njim je prhotal žareči Galeb
in širil toploto na vse strani.
Že srce je spoznalo ga, bil je Milan Jereb.

Ko je odhajal, sem ga razumel,
slovenskim otrokom v Galebu sem pel.

Bolestni krik presekala je zrak.
Preplašen sem se zazrl v mrak:

v zarji večerni galeb je žarel,
povešal peruti in krvavel,
zatrepetal,
nato se je siloma kvišku pognal,
v višavi obstal in trpel.

In vedel sem, zmagal smrti je žreb,
umrl je prijatelj Milan Jereb.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Božo Kos

Mojca in ptiček

Pada, pada beli sneg,
vse pokrije, dol in breg.
Kaj pa ptiček?

Ptička lakota in mraz
ženeta do Mojce v vas.
Kaj pa Mojca?

Mojca, dobrega srca,
brž natrese mu prosá.
Kaj pa ptiček?

Ptiček pravi: Čiv čiv čiv,
dobra Mojca, hvala ti!

Josip Tavčar

Med tržaškimi pesniki in pisatelji je Josip Tavčar edini predstavnik dramske umetnosti. Rodil se je 1920. leta v Dutovljah na Krasu, kjer je preživel otroška leta, šolal pa se je na znanstvenem liceju v Trstu. Po končani srednji šoli se je vpisal na fakulteto za sodobne jezike Ca' Foscarini v Benetkah, potem pa nadaljeval študij v Neaplju, kjer je diplomiral iz angleškega jezika in slovstva. Leta 1942 je moral obleči vojaško suknjo. Po razpadu fašistične Italije v letu 1943 je bil zvezni častnik v angleški vojski.

Po vojni se je Tavčar vrnil v domači kraj. Do leta 1948 je kot profesor služboval v Kopru, najprej na gimnaziji, potem na italijanskem klasičnem liceju, kjer je poučeval slovenščino. Preselil se je nato v Trst, kjer je poučeval na slovenski srednji šoli, potem na znanstvenem liceju in končno na trgovski akademiji.

S pisanjem odrskih del se je Tavčar začel ukvarjati že v letu 1940. Tedaj je pisal v italijanščini. Tržaška gledališka skupina Angela Cechelina je uprizorila nekaj njegovih satiričnih del, dobil pa je tudi na-

grado za radijsko igro. V tistem času je Tavčar pisal tudi scenarije za filme. Mnogo dram v italijanščini ima še v rokopisu.

V slovenščini je Tavčar začel pisati leta 1950. Mnoge svoje spise in dramske sestavke je objavljaval v raznih časopisih in revijah pri nas in v Sloveniji. Njegova dramska dela je uprizorilo Slovensko gledališče v Trstu vse po vrsti: »Prihodnjo nedeljo«, »Pekel je vendar pekel«, »Nicky — zlati deček«, »Zeh pred smrtjo«, »V Honolulu«, »Mrtvi kanarček« in druge. Poleg tega je Tavčar napisal še vrsto novel in dramskih samogovorov, ki jih je objavil v Primorskem dnevniku.

V svojih delih Tavčar najraje opisuje vsakdanje življenje navadnega človeka, ki stremi za bogastvom, ne premore pa tolikšne moči, da bi se dvignil nad povprečje. V svojih zadnjih delih Tavčar obravnava bolj fantastične teme. Njegovo zadnje delo, farso v dveh delih, »Red mora biti!« je Slovensko gledališče uprizorilo v lanskej sezoni 1968-69.

Lojze Abram

Skrite želje

SREČKO (gre k oknu in ga živčno zapre): Že stokrat sem rekel, da ne morem prenašati cestnega ropota, in nihče me ne uboga. Moji živci so čisto na kraju... še malo, še malenkost, pa se vse skupaj raztrga kot stara cunjica. (Zavpije.) Ali ste razumeli? Okno mora biti vedno zaprto. Vedno, poleti in pozimi.

MARTA (prestrašeno): Saj ga nisem odprla jaz, papa!

SREČKO: Že prav... že prav... (Hodi gor in dol po sobi ves razburjen. Nato se, malo pomirjen, ustavi pri Marti.) Torej nič ti ni dal, praviš, prav nič.

MARTA: Nič, saj sem ti že povedala...

SREČKO: Ali je bil vsaj vesel, da gre?

MARTA: Ne, jokal je. To sem ti tudi že povedala.

SREČKO: Da, tudi to si mi že povedala. Zelo se čudim temu... to ni možko.

MARTA: Saj so vsi jokali tam, papa. Tudi starejši ljudje so jokali.

SREČKO: Tega bi ne smel... ne, jokati bi ne smel. (Zavpije.) Razumeš, da bi ne smel jokati? To je strašno! (Živčno.) To je konec vsega...

MARTA: Papa!

SREČKO (pade na stol): To je konec vsega...

MARTA: Ne bodi hud name, papa. Nisem mislila, da te bo tako razjezilo, če povem, da se je jokal. Vsi so jokali in...

SREČKO: Saj nisem hud nate, otrok, nisem hud nate... pridi bliže. (Marta se mu približa in on jo objame okrog pasu.) Dobro veš, da te imam rad, da vas imam vse

rad... daj mi lep poljubček, Martica, prosim te, ampak lep mora biti, razumeš, lep...

MARTA (ga poljubi na lice): Je prav tako?

SREČKO: Še enega. Ta je bil prekratek.

MARTA (mu da še en poljub): Kaj pa ta?

SREČKO: Da, tako je prav. Ta je bil prav lep. (Pavza.)

MARTA: Papa, rada bi te nekaj vprašala.

SREČKO: Kaj pa, otrok?

MARTA: Gre za denar... za tistih pet tisoč lir, ki mi jih je dal Ludvik.

SREČKO: No?

MARTA: Mislila sem, da bi si lahko kupila gumijaste škornje.

SREČKO: Poleti jih ne potrebuješ, Marta, in je škoda za denar.

MARTA: Zelo rada bi jih imela, papa.

SREČKO: Vem, vem, otrok. Kupil ti jih bom jaz... in še mnogo drugih stvari ti bom kupil... avto, kožuh za zimo in... in vse, kar si boš pozelela.

MARTA: Šli bomo tudi v Ameriko z letalom, kajne, papa?

SREČKO: Da, tudi v Ameriko bomo šli...

MARTA: In tudi v Avstralijo...

SREČKO (vedno bolj utrujeno): Da, tudi v Avstralijo... Ludviku bom tam kupil ogromno posestvo in on bo na konju nadziral delo.

MARTA: Zakaj pa na konju? Saj mu lahko kupiš avto.

SREČKO: Tam ni cest, Marta. Sicer pa po poljih ne moreš z avtom.

MARTA: Saj res. Nisem pomislila na to.

SREČKO: Tu pa si bomo v predmestju zgradili lepo vilo s centralno kurjavo... in nam ne bo več treba delati...

MARTA: Meni pa ne bo treba več hoditi v šolo, kajne? To si mi tudi obljubil, se spominjaš?

SREČKO (zelo utrujeno): Ne... (Kot da bi recitiral na pamet) ... in tebi ne bo več treba hoditi v šolo.

MARTA: Joj, kako bo to lepo, papa!
SREČKO: Da... (Kot v sanjah) ... in letalo se bo spustilo proti nebotačnikom, jih bo obletelo in počasi pristalo... počasi, počasi kot rumen list, ki pade na tla v jesenskem brezvetrju...

KATJA (odpre vrata): Tvoja večerja, Martica...

Prizor iz igre »Prihodnjo nedeljo«

Meta Rainer

Ilustr.: Božo Kos

Naše tete

Naša pridna teta Klara vso noč šiva, ves dan para, dokler ni obleka stara in je nihče več ne mara.

Naša lepa teta Zala s šminko se je namazala, dolgo ženina čakala, končno sama je ostala.

Naša fina teta Špela strogo vse bon-tonsko dela: vilice in nož je vzela, ko je albert kekse jela.

Naša dobra teta Mila pet kil češenj je kupila, sama jih je vse použila, nam koščice je pustila.

Jojmene, če bi nam umrle tele naše tete vrle! Solze bi iz oči nam drle, če bi tete nam umrle.

Piše in riše **Nikolina Karković-Zega**

NAŠ LJUBI PERUN

Vem, da otroci ljubijo živali. Saj je to prav. Živali so tudi živa bitja, ki čutijo in trpijo. Zato ne smemo biti hudobni do njih. Pomislite samo na psa, ki je tako vdan človeku, v katerem vidi svojega zaščitnika in hranilca. Kako mu je zvest tudi takrat, ko se mu pri njem ne godi pre-dobro. Ali se je kdaj slišalo, da je pes zapustil svojega gospodarja? Nikoli. Ste gotovo brali ali slišali o slepem beraču, ki je imel psa za vodnika. Temu se gotovo ni dobro godilo. A da bi zapustil človeka — ne, nikoli!

Ko so pokopavali slavnega skladatelja Mozartha, je nastal tak snežen vihar, da so se še njegovi najbližji razbežali. Edino njegov pes je spremljal krsto in ves strt prisostvoval pokopu. Ko je bila jama zasuta, je s povešeno glavo čisto sam zapustil pokopališče in nihče ga ni več videl.

Nekega našega psa je zadel avtomobilov blatnik. Živinozdravnik je odredil masaže. Ko ga je moja mama masirala, je z muko stegnil glavo nazaj in ves čas lizal mami roko. Hvaležnost je res zelo lepa lastnost.

Hotela sem pisati le o našem Perunu. Dobili smo ga malega, nebogljena, s povešenimi ušesi, tako, da

smo že dvomili, če je — pravi volčjak, ki mora imeti ušesa pokonci. Kje naj začnem s to povestjo? Ali naj pišem o njegovi bistroumnosti? Ali o njegovi zvestobi? Ali o njegovi navihanosti in porednosti?

Bil je do vsakega od nas drugačen. Gospodarja je neskončno rad imel in ga takoj ubogal. Mene je imel ravnotako rad in se je rad stiskal k meni in se mi dobrikal. Če nisem prišla o pravem času domov, je kazal velik nemir. Če mu je kdo rekel, kje je mama, je tekel k vratom in milo cvlilil. Našega sina, takrat še bubca, je imel po svoje rad. Igrala sta se, da je manjkala le beseda med njima. Itak je razumel veliko naše govorice. Anica, naša pomočnica, to je pa bilo nekaj drugega. Njej je bil vse na svetu (po njeni izjavi). On je pa to izkoriščal. Nič je ni ubogal, nagajal ji je, saj je vedel, da mu je pri njej vse dovoljeno.

Veliko bi imela o njem povedati, a bojim se urednikovih škarij. Bom povedala vsaj nekaj, da boste spoznali, da ga nismo brez vzroka imeli

vsi radi. In ne samo mi. Tudi vsi naši znanci.

Torej začnem pri njegovi navihanosti.

Nihče od nas, ko je stopil v stanovanje, si ni šel sam poiskati copat. To je poskrbel Perun. Čim je kdo od nas vstopil, je zaklical: »Perun, prinesi copate!« Brž je pritiskal na kljuko in treščil vrata shrambe v zid. Poiskal je copate, nikoli se ni zmotil, vedno je prinesel prave; pes ima dober voh. Položil jih je pred noge lastnika. Drugače pa je bilo z Anico. Poznal jo je dobro. Imel je zelo tanek sluh za besedo. Slišal je skozi njen ukaz toliko nežnosti in zatajenega smeha, da je ni jemal resno. Ko je prišla zjutraj od nakupovanja, je tudi ona zaklicala: »Perun, prinesi copate!« s tako mi-

lim glasom, da ga je spodbujala k nagajivosti. Zato je šel prav počasi v shrambo, vzal samo eno Aničino copato, ki mu je visela postrani iz gobca in se začel godrnjaje drsati ob zidu okoli in okoli velike predsobe. Pri tem je oči obrnil na skrajni konec, tako da se je svetila cela

beločnica. Izgledalo je, kot da se reži. Še mar mu ni bilo, da je Anica čakala v kuhinji in vpila: »Boš prinesel copate!« Nič. Šele ko je udarila po mizi ali po tleh, ji je prav počasi prinesel eno copato. »Boš prinesel drugo copato!« je vpila, a smeh je bilo čuti skozi jezo. Šele takrat je šel po drugo in ponovil isto komedijo. Le če je prišantala v vežo z eno bosu nogo in mu prisolila rahlo klofuto, je nerad dal copato iz gobca.

Nekoč je šla Anica na sprehod s Perunom. Pridružil se ji je neki mladenič in začel z njo pogovor. Izgledalo je, da se Perun sploh ne zmeri za tega človeka. Mirno je hodil ob Anici, z glavo naprej, oči je imel zasukane v skrajni kot, videla se je vsa beločnica. To je bila neka posebna navada pri njem, ko je bolj intenzivno mislil. Nekaj časa je šlo tako. Naenkrat, bogve zakaj, ali je dotični mladenič rekel nekaj, kar ni bilo Perunu po volji, ali povzdignil glas, je s strašnim hav, hav, skočil proti njemu. Ta se je neznansko prestrašil in jo odkuril, kolikor je mogel hitro. Anica se je zvijala od smeha. Silno lepo se ji je zdelo, da je bil Perun nanjo ljubosumen.

Neki trgovec v istem kraju je imel psa dakelna. To so tisti mali psi s krivimi nogami. Tega je Perun zaničeval. Kjer ga je srečal, ga je napadel.

Nekega dne sem imela pot ven iz mesta in sem vzela Peruna s seboj. Bilo je spomladi, ko se topi sneg. Blata in plundre je bilo na poljski poti za dober seženj. Nenadoma zagledam, da mi prihaja naproti dakelnova gospodinja s svojim psom. Pot je bila ozka. Obe se ustaviva, ne veva kaj. Nisem imela jermena s seboj. Domeniva se, da nadaljujeva pot. Jaz krepko primem Perunov ovratnik in ga strogo opominjam, naj da mir. Približava se, pozdraviva

se in greva mirno mimo. Perun po svoji navadi z glavo naprej, oči zavite do kraja. Ze sem bila srečna, da je šlo gladko. Perun se nenadoma zasuka, tako krepko, da se mi iztrga iz rok, skoči za dakelnovim hrbtom, ga prime za vrat in ga začne neusmiljeno valjati sem in tja po plundri. Kmalu je bil revček podoben kosu mesa, ki ga je gospodinja namočila v jajce in valjala v drobtine, da ga da cvret. Nič več se ni videlo njegove barve. Bil je le kepa blata. Psiček se ni upal niti bevskniti. Ko je Perun končal to svoje delo, je resno stopil zopet k meni, kot da bi se ne bilo nič zgodilo. Si morete predstaviti, kako nas je lomil smeh. Reva, ko je prišla domov, je morala takoj pripraviti kopel za svojega cucka.

Nekoč sem prišla popoldne iz službe. Perun me sprejme z izrednim aau, aau, me zgrabi za krilo in potegne v kuhinjo. Bila sem radovedna. Kaj vidim? Moj sin je sedel pri svoji mizici in pil kakao. Za vratmi, na zaboju za premog, je sedela Anica z loncem kakava v roki, zajemala in se smejala, da ni mogla požirati. Njemu nista dala nič. Zato ju je zatožil meni. Vame je imel zaupanje, ker je vedel, da ga bom branila pred tema požrešnežema.

Perun je imel uro v žepu. Kje je imel žep, ne vem, a uro je le imel. Ko se je moj mož vlegel po kosilu na ležalni stol, se je Perun vlegel k njegovim nogam. Tudi on si je, kot njegov gospodar, privoščil počitek po jutranjem delu. Ob dveh je navadno moj mož vstal, šel pol urice na zrak s Perunom in potem spet v pisarno do večera. Ni mu bilo treba paziti, kdaj bo druga ura. Za to je poskrbel Perun. Ni se zmotil veliko, pet, deset minut prej ali pozneje. Takrat se je Perun pretegnil in zalajal proti gospodarju. Enkrat, dva-

krat, potem glasneje. Gospodarju se včasih ni dalo vstati, ali pa je hotel ponagajati Perunu. Tedaj ga je ta popraskal s taco po kolenu in če ni pomagalo, se je povzpел na zadnje noge in praskal lenega gospodarja s taco po rami. Če je gospodar obul gojzerje, je Perun vedel, da bo sprehod daljši, po gozdu in po travnikih. Tedaj je bilo Perunovo veselje neznansko. Lajal je in skakal po stanovanju, da je marsikaj prevrnil po hiši. Ponižno je Anica pospravila za njim in ga še bolj rada imela.

Podobno je bilo zjutraj. Perun je spal v hiški na mostovžu, to je bil hodnik pred vhodom. Vrat nismo ponoči zaklepali. Zaupali smo njegovi čuječnosti in njegovim zobem. Gorje tistemu, ki bi prišel ponoči gor. Bila so pa tudi vratca na hodniku, da ni on mogel dol in koga prijel za vrat.

Ko se je bližala šesta ura zjutraj, je pritiskal na kljuko, vrgel vrata s truščem v zid (to je bila budnica za vso družino), odprl ravno tako glas-

no vrata v Aničino sobo in tekkel k njeni postelji. Tudi njej je v začetku godrnjal, potem je rekel hau in ko Anica ni hotela slišati in se je z zaprtimi očmi muzala, je vstal na zad-

nji nogi in s sprednjima vlekel Anico s postelje. Sledil je smeh in božanje in oba sta tekla v kuhinjo segreti mleko.

(Dalje)

Ruša Mahkota

Ilustr.: Ksenija Prunk

TINA

Oči žare kot mladi miški, zobje so njeni drobni rižki, lasje poredni — sonca ščep — so speti zadaj v konjski rep.

Čprav ji šele pet je let, ima na dlani že ves svet; opazuje, prisluškuje, poje, riše, nasprotuje;

navdihe ji obdržati je težko, od včeraj uporablja že beležko; a ne mislite, da je kak knjižni molj, če le mogoče, smukne do!

Ker preotročje ji je na saneh, po ledu drsa in po tleh. Tako ji hitro dan beži, da ga že komaj ulovi.

A vendar prva skrb edina je Tini njena le družina: Marjetka, Špela, Katarina, Marjana, Barbka in Sabina,

posebno Medo iz prvega zakona, iz drugega dojenčica Polona. Da, taka vam je naša Tina, kaj hočete, pač hčerka je edina.

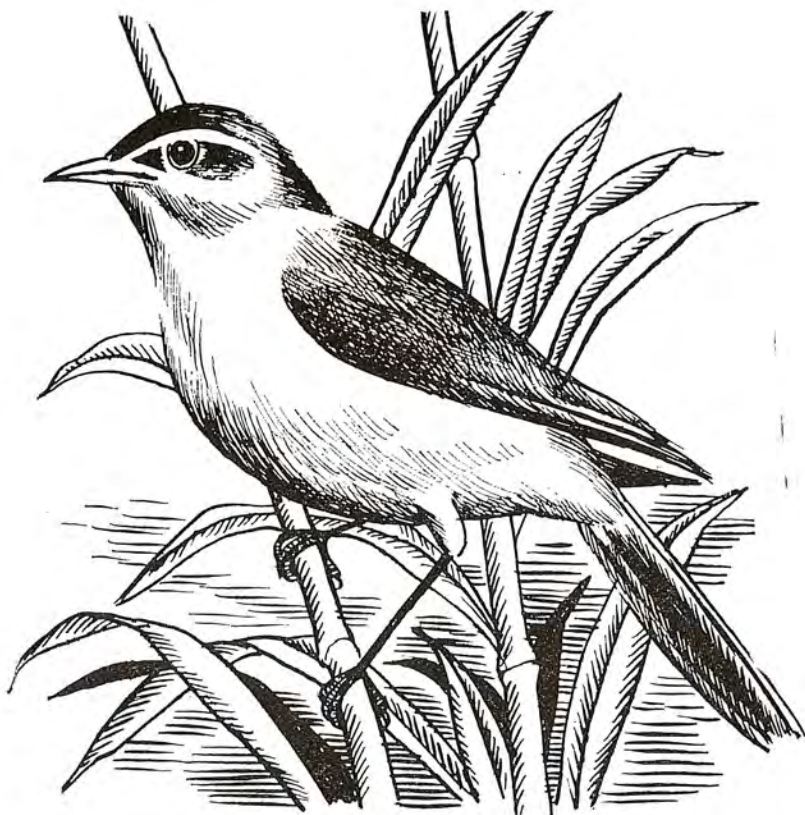

RAKAR

V vašem ribniku je vse pusto. Iz plitve umazane vode je za mušico hlastnil zavaljen krap. Sončni žarki so se uprli v spodnji del ribnika, poraslega s trstičjem do nabrežja. Med njim se je smukal rjavkasto rumeni in spodaj rumenkasto beli rakar. Ptiček se ni prav nič dolgočasil. Še zmenil se ni za vročino. Skakljaj je in spretno plezal po

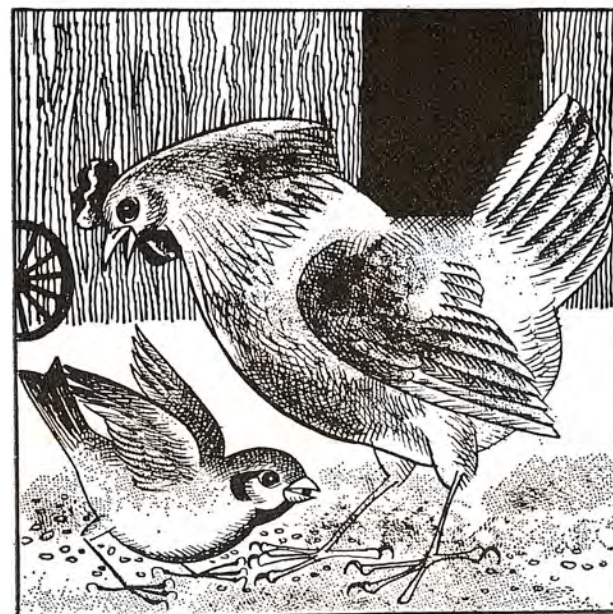
trstikah in si prepeval. Ko se je oglasila lakota, si je brž poiskal nekaj žuželk. Vzletel je, da se posladka še z jagodami, ki so se skopo razrasle v bližnji zaraščeni kotanji.

Rakar si gnezdo splete na bilkah iz močvirskih in podvodnih rastlin, znotraj pa ga mehko obloži s pajčevino, trstičjem in mahom.

VRABEC

Šegav, prepirljiv, kričač in predrznež je naš domači vrabec. Njegova pepelnato siva glavica nikoli ne miruje. Črna golša pa se mu zdi prav imenitna. Rjavkasto sivo perje je skoraj vedno namrščeno, ko pa se tako rad prepira in jezi.

Povsod ga vidimo. Seveda, rad je blizu človeških bivališč, da se mu ni treba beliti glave s prehrano. Gnezdi po tujih gnezdih, hlevih, žlebovih in špranjah. Čeprav majhen, je drzen in premeten. Po dvoriščih izmika zrnje izpred kljuna golobom in jeznoritim kokošim, mački pa kot v pcrog švigne mimo ponosnega repa. Vseh muh je poln. Kljub vsemu pa ga radi vidimo, poslušamo njegov živ-žav in se zabavamo ob njegovi drznosti.

Ludovika Kalan

GIUSEPPE TARTINI

V Piranu, malem istrskem mestu na obali, je živel pred več kot dvesto leti slaven violinist in skladatelj Giuseppe Tartini. Rodil se je v Piranu leta 1692. Njegova rojstna hiša stoji še danes na trgu, ki se po njem imenuje Tartinijev trg in ima na pročelju spominsko ploščo.

Tartini je bil zelo živahen in nadarjen. Do devetega leta je živel v Piranu, nato pa v Strunjanu, kjer je imel njegov brat prelepo vilo ob morju. Pozneje je šel v semenišče v Koper a je od tam kmalu odšel v Padovo. Naučil se je igrati gosli. Neke noči je imel čudne sanje. K njemu je prišel sam hudič, vzal njegovo violino in na njej čudovito igral. Tartini se je prebudil in hitro napisal note melodije, ki mu jo je zaigral čudni obiskovalec. Poimenoval jo je »Hudičev trilček« (»Il trillo del diavolo«). Skomponiral je še mnogo drugih skladb, a ta je bila najboljša. Postal je slaven, a ne samo doma, njegova slava je segala preko mej. Poznan je bil na češkem dvoru v Pragi pri cesarju Karlu VI. in na Angleškem. V Padovi je ustanovil »Violinsko šolo« in tam deloval nad 40 let.

Umril je leta 1770. Tako poteka letos 200 letnica njegove smrti.

V Piranu so mu leta 1896 postavili lep spomenik na trgu Tartini, ki spada med znamenitosti tega starega mesta. Kip pred-

stavlja Tartinija, ki drži v roki gosli in lok. Njegovo ime ima tudi piransko gledališče od leta 1809.

V piranskem muzeju so shranjeni spomini na Tartinija: njegove gosli, pisma in posmrtna maska.

Miro P.:

REDKE ŽIVALI NA ZNAMKAH

Pričujoči znamki, na katerih sta narisani veliki mravljinčar in kajman, je izdala poštna uprava južnoameriške države Paragvaj. Na znamki za 75 stotink Guaranija je upo-

dobljen VELIKI MRAVLJINČAR, južnoameriška žival, ki je vsa pokrita z dolgo, sčetinasto dlako. Mravljinčar ima zelo dolg rep, s katerim se med spanjem pokrije. Njegova glava se končuje s koničastim rilcem, v gobcu pa nima zob, pač pa dolg, lepljiv jezik, s katerim opleta po mravljiščih. Veliki mravljinčar se namreč hrani samo z mravljami in termiti, odtod je dobil tudi ime. Mravlje in termite se prilepijo na njegov lepljiv jezik, in tako jih mravljinčar potegne v gobec.

Čeprav je mravljinčar brez zob, ni krotka žival in se zna tudi braniti. Na prednjih tacah je oborožen z močnimi, srpastimi kremplji. Če je potrebno, se mravljinčar postavi v bran tudi pumi in jaguarju, katerima v naskoku s kremplji prepara trebuh. Prav zato je, navidez pohleven mrav-

ljinčar, varen in lahko hodi po savanah in pragozdovih v neprenehnem iskanju mravljišč. Veliki mravljinčar spada v živalsko družino redkozobov, ker je njegovo zobovje nepopolno.

Na znamki za 30 stotink Guaranija je narisana KAJMAN, ki je zelo podoben krokodilu. Kajman in krokodil sta največja živeča plazilca in žive v rekah tropskih krajev. Za življenje v vodi ima kajman zelo prilagojeno telo, na zadnjih tacah celo plavalno kožico med prsti. Ko plava pod vodo zapre nosni in ušesni odprtini. Kajman je pokrit po vsem telesu z roženinastimi ščiti, zato je težko ranljiv. Čeprav je nevarno, domačini lovijo mlade kajmane in krokodile, ker njih kožo zelo cenijo v usnjarstvu.

Kajmani so veliki roparji. Njih glavna hrana so ribe, večkrat pa napadajo tudi večje živali na suhem. Suho letno dobo kajmani prespijo v blatu. Samica zleže jajca v pesek, kjer se izvalijo mladi kajmani samo s pomočjo sončne toplote.

Pomočnik Lojze

Med svetovno vojno je bila moja teta stara pet ali šest let. Bila je zelo razumna in bistra. Takrat je pri tetini družini stanoval neki mladenič po imenu Lojze. Moja teta je mislila, da spada Lojze v njihovo družino, Lojze pa je bil le pomočnik v

mesnici. Bil je doma iz Pliskovice na Krasu. Na tetin dom je prišel še kot mlad fantič. Ko je izbruhnila svetovna vojna, so Lojzeta vpoklicali v vojsko.

Minilo je leto dni, odkar je bil Lojze pri vojakih. Bil je sveti večer.

Prav v bližini hiše, kjer je teta takrat stanovala, je bilo občinsko poslopje. Punčka je opazila, kako so otroci od tam nosili božična darila, katera so delili le otrokom padlih očetov. Ko je teta to videla, se je podala naravnost tja in v vrsti čakala pred vrati kot drugi otroci. Ko je prišla vrsta nanjo, je učitelj začudeno gledal, kaj čaka ta mala punčka brez materinega spremstva, zato jo je vprašal:

»Kaj pa ti, Puntarca, tukaj delaš?«
Teta se je spustila v jok in le s težavo je izvlekel iz nje, da ji je umrl tudi njen Lojze v vojski.

Učitelju se je teta zasmilila in jo je pobožal, a darila ni dobila. Žalostna je stekla domov in se tam prav bridko razjokala, da je mati ni mogla potolažiti.

Napisala in linorez izdelala: MIRA PUNTAR
II. a sr. šole »Sv. Cirila in Metoda«

Stana Vinšek

Narisala Branka

STRICEK LED

Striček Led je čuden tič
dolгих nog in modrih lic,
nos mu je ledena sveča —
drsališče nam obeča!

Starček, kar pri nas ostani
in ne zgini kakor lani,
ko so južne sape vele
in drsalke zarjavele.

Vsi bi radi v tvojo slavo
drsali se kot za stavo,
vedri, hitri, zdravi, mladi —
ker te vsi imamo radi!

Žvrgolin

Bil je mrzel zimski dan, ko je mama peljala Nuško na razstavo kanarčkov. Zunaj je bril mrzel veter in naletavale so snežinke, v razstavnih prostorih pa je bilo toplo kot na Kanarskih otokih, kjer so kanarčki doma. Razstavni dvorani sta bili polni zelenja in kanarčki so prepevali kot bi bila pomlad. Na vratih prve dvorane je bilo napisano: ČIVKAVCI, na vratih druge pa VRVINCI. Kajti kanarčki se dele v čivkavce in vrvince. Slednji tako milo pojo kot slavci in najlepše v jutranjem in večernem mraku. Dvorani sta bili polni kletk, ki so visele druga nad drugo, in ptički so vsekrižem peli in žvrgoleli kot za stavo. Lepi so bili: rumeni, zelenkasti, pisani in pomarančni. Nuška se ni mogla nagledati ljubeznivih ptic.

In končno ji je mama kupila pisane vrvinčka, z obročkom na nožici.

»Zakaj pa ima zapestnico?« je vprašala Nuška.

»Najboljši pevci so obročkani, to ni zapestnica, to je obroček«, jo je poučil rejec in prodajalec kanarčkov in ji je utaknil ptička v papirnato vrečko. Še je povedal Nuški, kako naj kanarčka hrani, potem sta pa z mamo odkorakali proti domu.

V papirnati vrečki je Nuška varno prinesla ptička domov in ga spustila v prostorno kletko, ki je bila shranjena na podstrešju. Nasula je ptičku zrnja in mu dala sveže vode in odslej

sta bila velika prijateljca. Deklica mu je dala priimek in ime: Tičo Žvrgolin.

Žvrgolin je zobal zrnje, ga luščil in smetil vsenaokoli, se kopal in čofotal po posodi z vodo ter žvrgolel, da je bilo veselje. Nuška mu je včasih tudi odprla vratca kletke, da se je njen kanarček spreletel po sobi. Jójme, kako je bil radoveden! Kot otroci. Saj je tudi bil ptičji otrok, star ni bil niti leto dni in je šele spoznaval svet. Kadar mu je deklica odprla vratca kletke, je povsod vtaknil svoj kljun kot otroci svoj nos. Ogleдал si je vse predmete v sobi. Nekateri so ga posebno zanimali: radijski aparat, pisana majolika, svetli svečnik. Radijski aparat zato, ker je pel kakor on sam, majolika, ker je Nuška hranila v njej njegovo zrnje, in svečnik, ker

se je ogledoval v njem kot v zrcalu, pa je mislil, da ima pravega kanarčka pred seboj. Všeč mu je bila tudi belokranjska lutka, ki jo je vlekel za rob predpasnika kot nagajiv otrok svojo mamo. Če je bil na mizi krožnik s piškoti, si jih je privoščil in

nimanje. Nekoč je nekdo položil na mizo v svilen papir zaviti kos torte za Nuško. Žvrgolin je po stari navadi takoj priletel in skakljal okoli zavojčka in vlekel tako dolgo in vztrajno, da je torta pogledala iz papirja in si jo je ptiček privoščil — v veliko veselje Nuške. Kajti imela ga je tako rada, da bi mu bila privoščila tudi ves košček.

Če je Nuška pisala nalogo, je sédel na stoječo svetilko na mizi in je milo pel, da bi vzbudil Nuškino pozornost. In takrat se je Nuška kaj rada zmotila pri poštevanke.

To prijetno sožitje je dolgo trajalo, do nekega poletja, ko je deklica odšla s svojci v Bohinj na počitnice. Tedaj so dali Žvrgolina znanec v nadstropju više v oskrbo, dokler bi se vrnili.

Nuški je bilo v Bohinju zelo lepo. Peljala se je z žičnico na Vogel, hodila na izlete, se kopala v plitvinah jezera in se vozila s čolnom. A večkrat se je spominjala svojega Žvrgolina in če bi bil ptiček znal brati, bi mu bila napisala razglednico s prisrčnimi pozdravi. In ko se je vračala s počitnic in se je bilo težko ločiti od Bohinja, je Nuško tolažila misel, da jo doma čaka Žvrgolin.

vsakega okavsal. Zato je bil vseh obiskov vesel: takrat so postavili piškote na mizo. Rad je imel govorjenje in smejanje, seveda ne prebučno. Najsrečnejši je bil, če je bila v sobi družba in je zraven pel še radio. To je bilo za Nuškin god, ko je povabila svoje tri prijateljice. Če bi bil zraven brnel še šivalni stroj, bi bila najbrže njegova sreča popolna. Ob takem semnju je zletel na omaro in veselo zapel, da je vse prevpil.

Kadar je Nuška malicala, je sédel na naslonjalo stola, ki je stal ob mizi, Nuški nasproti. Če je deklica odšla za trenutek v kuhinjo, je takoj priletel na mizo in pobiral drobtine, skočil na rob skodelice in pokušal mleko, potem preskočil na rob sladkornice in zobal sladkorno sipco.

Če je kdo prinesel v sobo nov predmet, je takoj priskakljal in si ga natančno ogledal od vseh strani. Zavojčki, ki jih je prinesla mama iz trgovine, so vzbujali njegovo posebno za-

Tu bi se morala zgodba o Žvrgolini končati. A konec je srečen le v pravljicah. To je pa resnična zgodba. In tako je Nuška, ko je prišla domov,

doživela svojo prvo veliko žalost: Žvrgolina ni bilo več, kletka je bila prazna. Tačas je bil ušel. Modra je šel iskat Nuško, ki jo je pogrešal?

šolarji pišejo

šolarji pišejo

MOJI SOŠOLCI

Moji sošolci so zelo pridni in dobri. Ko sem bila bolna, mi je Erika posodila zvezke, da sem lahko prepisala naloge in vse, kar so pisali, ko mene ni bilo v šoli. Ko sem se zopet vrnila v šolo, so bili vsi veseli in zadovoljni, da sem spet prišla. Tudi jaz jih imam rada.

Odetta Donati
uč. 3. razr. osn. šole na KATINARI

MOJ BRATEC

Imam brata in sestro: Pavla in Marino. Hodita v našo šolo. Doma se igram z Marino.

DANIJELA BRECELJ
uč. 1. razr. os. šole v BARKOVLJAH

MOJ BRATEC

Moj bratec Luka je lep. Ima črne lase. Spi v postelji. Ko me vidi, se posmeje. Na sprehod ga vozi mamica.

ŠTEFAN SCHILLANI
uč. 1. razr. os. šole v BARKOVLJAH

NAŠ MARKO

Moj bratec se imenuje Marko. Ima štiri mesece. Ima črne lase in rjave oči. Rad se mi smeje. Najraje ima svojo babico, ker je vedno pri njem.

ANDREJ LOKAR
uč. 1. razr. os. šole v BARKOVLJAH

MOJI STARŠI

Moja mama šiva obleke. Ima šivalni stroj. Je pridna. Imam jo rada.

Moj očka se imenuje Boris. Je dober šahist. Če nisem pridna, me krega.

KRISTINA BOGATEC
uč. 1. razr. os. šole v BARKOVLJAH

MONIKA

Moja sestra se imenuje Monika. Imam jo rada. Ima pet mesecev. Monika že hodi.

ERIKA MOSETTI
uč. 1. razr. os. šole v BARKOVLJAH

MOJI STARŠI

Moj oče je velik. Dela v mestu. Vozi avto.

Moja mamica je profesorica na Opčinah. Je lepa in ima svetle lase.

ANDI MARTELANC
uč. 1. razr. os. šole v BARKOVLJAH

MOJI STARŠI

Zelo sem vesel, ker imam še žive starše. Moj oče je kovač. Popravlja železne ograje in jih dela, vrta luknje po železu, reže ga in popravlja avte.

Mama pospravlja po sobi, dela postelje, pere tla. Moja sestra pomiva posodo, jaz pa ji pomagam brisati.

Moja sestra in jaz pomagava mami in očetu.

ALEKSANDER ČOK
uč. 3. razr. os. šole na KATINARI

NAGRADNI NATEČAJ!

Še mesec dni in bo 31. marec! Ali veste, dragi šolarji, kaj pomeni ta datum? Pomeni, da morate pohiteti in čimprej odpisati osnutke za platnico GALEBA. Samo tako se boste lahko udeležili nagradnega natečaja, ki ga razpisuje GALEB ob 25. obletnici obnove slovenske šole pri nas.

Če niste še tega storili, vzemite takoj v roke drugo številko letošnjega letnika GALEBA in na strani 36 preberite razpis NAGRADNEGA NATEČAJA. Čakajo vas lepe nagrade!

Ne pozabite! Pa ne samo osnutkov za platnico, ampak pošljite tudi risbe, linoreze, razne opise krajev, šolskih dogodivščin, ljudi, živali in podobno, pač vse kar imate pri roki ter jih označite z oznako »25. OBLETNICA«.

Torej na delo, otroci! Zadnja številka GALEBA mora biti samo vaša, polna vaših spisov, sestavkov, pravljic, pripovedk in doživljanj, da bo še lepša in pestrejša od vseh dosedanjih!

Uredništvo

ŠOLSKA TORBA PRIPOVEDIJE

Torbica mi je pripovedovala...

V jeseni je velik tovornjak pripeljal kose usnja na dvorišče tovarne usnjenih izdelkov. Takoj so prišli delavci in usnje odnesli v notranjost tovarne. Tam so že čakale delavke, da bodo iz usnja napravile šolske torbe. One so napravile tudi mene.

Ko sem bila narejena, so me skupaj z drugimi torbicami naložili na tovornjak in odpeljali v Trst v trgovino. Trgovec nas je vse pregledal, če smo dobro in lepo zašite. Torbe z napako je vrnil tovarni.

Naslednjega dne sem videla mamo in fantka, kako gledata torbe v izložbi. Stopila sta v trgovino in me kupila. Ko sta me prinesla domov, je dal fantek vame knjige, peresnico in zvezke. Naslednjega jutra me je vesel nesel v šolo.

RENATO GOMBAČ
uč. 3. razr. os. šole na KATINARI

NA OBISKU PRI JAMSKEM ČLOVEKU

Smo v letu 102 pred Kristusom.

Šel sem v gozd. Tam sem se sprehajal sem in tja. Naenkrat se je prikazal velikanski zmaj. Za njim je prišel pračlovek z imenom Tunga. Pračlovek je zmaja zapodil in me tako rešil.

Potem me je vodil v svojo jamo. Tam sem spoznal Xama in Oamo. Vsi so bili z menoj zelo prijazni. Ponudili so mi razne sadeže, ki so jih nabrali v gozdu. Na stenah jame so bile lepe risbe. Xam mi je povedal, da jih je sam narisal.

Začelo je deževati, zato smo ostali v jami in se pogovarjali. Pokazali so mi svoje orožje in pripovedovali o lovu v gozdu.

Ko je prenehalo deževati smo skupno odšli na lov. Moji spremljevalci so ujeli lepo srno in jo odnesli domov. Tako je minil dan. Rad bi bil še ostal pri njih, a sem se moral vrniti domov.

Tunga in Kam sta me spremila do mojega časovnega stroja. Tako sem odpotoval s svojim časovnim strojem spet v naše leto 1970.

UGO SIMČIČ

uč. 3. razr. os. šole na KATINARI

TRI UGANKE

Visok je do neba
in dosti delov ima.
Ugani kdo je ta? (nebotičnik)

V zimskem času živi
in nas strašno veseli,
spomladi pa skopni. (sneg)

Z menoj vedno rišete,
včasih tudi pišete.
Uganite kdo sem? (svinčnik)

PRVI SNEG

Zapadel pri nas je prvi sneg
in pobelil je ves breg.
Otroci kepajo se in veselijo,
po snegu valjajo se in smučajo.
Ko pa beli sneg skopni,
jočejo se vsi pri mamic.

V GOZDU

V gozdu so živalice,
pa tudi skromne ptičice,
ko pride pa lisica, —
grda si ti tatica! —
pobegnejo živalice,
igrajo se skrivalice.

BOŽIČ

O Božiču Jezus se je rodil,
vsem nam veselje podaril.
Jaslice smo naredili,
z balončki drevesce okrasili.
Darila smo dobili,
se z njimi veselili.
Ta dan je lep,
ta dan je svet!

ELEONORA ZUPANČIČ

uč. 3. razr. os. šole pri SV. IVANU

Galebova nagradna uganka

Pravilne rešitve ugank iz četrte številke so: 1b, 2c, 3a, 4b in 5b. Mnogi reševalci so se zmotili pri prvem vprašanju in navedli Španijo namesto Italije, kjer so v Evropi največji rudniki žvepla. Velika večina reševalcev pa je pravilno rešila vseh pet ugank in med vsemi temi je žreb določil **MARIJO EMILI**, učenko 5. razreda osnovne šole v ZGONIKU, ki dobi lepo slovensko knjigo.

Tu je pet novih ugank. Pridno jih rešujte in rešitve pošljite na običajni naslov Uredništva Galeba do 10. marca. Vsem vam mnogo sreče pri reševanju!

1. Kateri prekop je najdaljši?

- a) Korintski
- b) Panamski
- c) Sueški

2. Katera od navedenih kač je strupena?

- a) modras
- b) gož
- c) belouška

3. Katerega leta je umrl Martin Luther?

- a) 1520
- b) 1546
- c) 1552

4. Koliko kvadratnih metrov meri hektar?

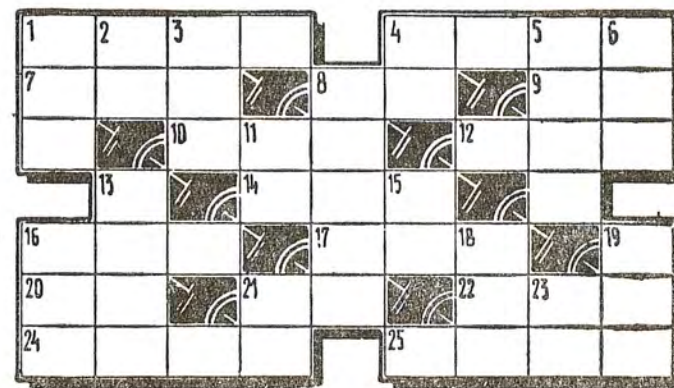
- a) tisoč
- b) deset tisoč
- c) sto tisoč

5. V katerem kraju se je rodil Fran Levstik?

- a) v Velikih Laščah
- b) na Turjaku
- c) v Spodnjih Retjah

ZA BISTRE glave

1. ZLOGOVNA KRIŽANKA

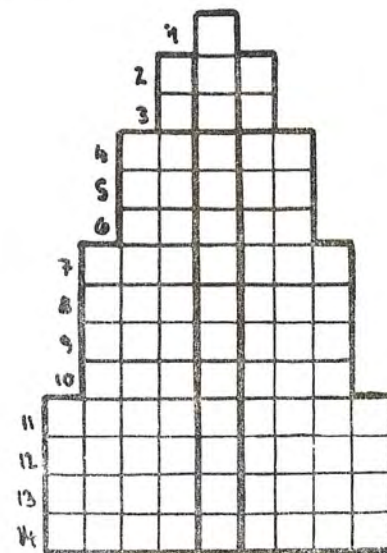
Vodoravno: 1. reveži, ubožci, 4. majhna čebula, 7. iti na božjo pot, 8. del noge, 9. velelnik glagola »brati«, 10. živordec sladek sadež, 12. italijansko žensko ime, 13. avtomobilska oznaka Roviga, 14. ima ju jelen, 16. nadloga, 17. ljubko žensko ime, 19. avtomobilska oznaka Barija, 20. tvarine, 21. pristanišče, 22. je železo, 24. plesalka, 25. ime ruske carice.

Navpično: 1. otrok brez staršev, 2. italijanska prestolnica, 3. slovensko moško ime, 4. skupina vojakov, 5. država v zahodni Afriki, 6. je na vseh mejah, 8. veda, ki jo morajo poznati vsi učitelji, 11. hrib (6.sklon), 13. gosto vejevje, 15. vanje dajemo cvetlice, 16. stiska, težava, 18. sestradanost, 19. južni sadež, 21. mesec, 23. izvori.

2. STOLPNICA

1. črka v abecedi, 2. število, 3. dva čevlja, 4. najdemo ga v kuhinji, 5. mlada domača žival, 6. jo rabi zidar, 7. vrlina, 8. zadnja volja umirajočega, 9. vsak dan poje budnico, 10. zapestnik, 11. domovina Slovencev, 12. glavno mesto Romunije, 13. travniška cvetlica, 14. šola za duhovnike.

Po pravilni rešitvi v srednjem stolpcu dobiš ime in priimek slovenskega pesnika.

3. DOPOLNJEVALKA

Ma . . k, ne . . viden, po . . eti, h . . šč,
za . . iti, p . . a, me . . r, teli . . k, . . ba,
. . r, o . . l, . . ka, o . .

Zgornje okrnjene besede dopolni s
sledječimi zlogi in dobil boš prego-
vor:

ČE ČE ČE GO HIT IK JEZ OPE PRE
RO SE TE TOVO

4. DVE UGANKI (Črtomir Šinkovec)

Kdo za sušo
in za močo
nosi s sabo
svojo kočo?

Kar v čumnato nosi
ta drobna družina:
Matjažek rad prosi,
medveda skomina.

Rešitve ugank pošljite na naslov: Uredništvo »Galeb« - Lojze Abram,
Ulica Timignano 37 - 34128 Trst, najkasneje do 10. marca 1970

REŠITVE UGANK IZ 4. ŠTEVILKE

1. **Križanka »Petelin«.** Vodorav-
no: 1. T, 2. ar, 3. Uri, 4. so, 7. Da-
mask, 10. OM, 11. cmiha, 12. oda, 13.
ali, 14. uka, 15. leto, 17. ja.

Navpično: 1. tri, 2. aroma, 3.
usoda, 4. mama, 5. Emil, 7. DC, 8. Ahil,
9. SA, 12. oko, 14. uta, 16. ej!

2. **Dve uganki.** Luč, čuk.

3. **Magični Ik.** Vodoravno in
navpično: 1. cenik, 2. enako, 3. na-
por, 4. ikona, 5. korak.

4. **Tri posetnice.** Trije moški so po
poklicu: mehanik, prodajalec, gostil-
ničar.

REŠITVE UGANK SO POSLALI: Marina Orel, Tanja Bevk, Marko Mesesnel, Boris
Gruden, Igor Švab, Tatjana Smerdel, Kristina Cupin, Dora Tomsich, Aldo Cunja, Fabij
Mazzucca, Erika Roncelli in Darij Andlovič, učenci 3. razr. osn. šole v UL. DONADONI.
Danila Milič, Darja Berce, Jožko Milič, Vasilij Guštin, učenci 3. razr., Ksenija Kante,
Danijela Obad, Mavricij Lorenzi, Ciril Ostrouška, Ines Furlan, Patricija Samar, Zvonko
Milič in Darlo Briščik, učenci 4. razr., Neva Milič, Sergij Budin, Anica Žigon, Ivan Sardo,
Nadja Škabar, Marino Briščik, Marija Emili, Marina Milič, Veljko Husei, Alojz Milič, učenci
5. razr. osnovne šole v ZGONIKU. Bruna Mahne in Helena Tončič, učenci 5. razr. osn.
šole pri SV. JAKOBU. Nadja Apollonio in Bruna Franco, učenci 3. razr. ter Katja Kalc,
učenka 4. razr. osn. šole pri SV. ANI. Zoran Lupinc, 3. razr. osn. šole v ŠEMPOLAJU.

IZZREBANI SO BILI IN DOBE NAGRADO: Bruna Mahne, učenka 5. razr. osn. šole pri
SV. JAKOBU, Nadja Škabar, učenka 5. razr. osn. šole v ZGONIKU, Fabij Mazzucca, učenec
3. razr. osn. šole v UL. DONADONI.